

**Nr 279.**

Av herr **Lindberg**, om skattefrihet för gåvor till hemvärnet och dess underavdelningar.

Riksdagen beslöt 1941 på grund av motioner, som väckts i båda kamrarna, att medgiva skattefrihet för gåvor till hemvärnet. Beslutet gällde gåvor, som överlämnats under något av åren 1942 eller 1943, varför förordningen upphörde med sistnämnda års utgång.

Då det allttjämt förelåg samma om icke ökat behov av gåvomedel till hemvärnet, föreslogs i motion nr 117 till 1943 års riksdag att beslutet om skattefrihet för gåvor till hemvärnet och dess underavdelningar måtte förlängas att gälla ytterligare två år. Härvid hänvisades till de motiveringar, som anförts i 1941 års motioner samt bevillningsutskottets utlåtande nr 17 till samma års riksdag. Vid 1943 års riksdag förelågo dessutom tre motioner i vardera kammaren om fortsatt skattefrihet för gåvor till försvarsändamål. I motionerna nr 23 i första kammaren och 33 i andra kammaren föreslogs skattefrihet för gåvor till flera olika försvarsändamål, däribland hemvärnet; i övriga motioner föreslogs avdragsrätt vid taxeringen för gåvor till vissa andra försvarsorganisationer och fonder. I bevillningsutskottets betänkande nr 8 avstyrktes samtliga dessa motioner med i huvudsak den motiveringen, att det väsentliga syftet med skattefriheten för gåvor till försvarsändamål kunde anses uppnått och att en benägenhet att utsträcka ifrågasvarande skatteförmåner till nya områden framträtt. Om stöd från statens sida för de avsedda ändamålen skulle påkallas, borde, ansåg utskottet, sådant stöd lämnas i annan form än genom den ifrågasatta skattebefrielsen för gåvor.

Det är emellertid ingen tvekan om att hemvärnet nu i minst lika hög grad som under tidigare år är i behov av ett omfattande ekonomiskt understöd. Viljan från enskildas och industriens sida att med gåvor stödja hemvärnet är fortfarande stark men hämmas och förmodas inom kort helt upphöra på grund av beskattningen. Det skulle därför vara lyckligt, om skattefriheten för gåvor till hemvärnet nu kunde återinföras och medgivas för de närmast kommande åren. Hemvärnet intager en särställning bland de försvarsorganisationer, som kunna tänkas komma i fråga för den förmånsställning det här gäller. Vårt hemvärn måste ju nämligen i varje stund även efter närmast kommande fredsslut vara fullt stridsberett. Det måste alltså efter mycket kort varsel kunna uppträda fältmässigt. Och till denna fältmässighet hör

en hel del utrustningsdetaljer, för vilka staten icke svarar. Staten bekostar icke heller hela utbildningen av hemvärnsförbanden, utan måste medel härtill anskaffas på frivillig väg. I många fall måste hemvärnsområdena själva anskaffa medel till resekostnader till och från övningsområde liksom också förplägnad vid övningar understigande 24 timmar. Hemvärdnet måste vidare genom sina stödföreningar skaffa underkläder, strumpor, skor, skidutrustning m. m. eller måste hemvärnsmännen själva hålla dessa persedlar. För ändamålet krävas med hänsyn till hemvärdnets stora manskapsnumerär ganska stora penningbelopp, vilka säkerligen också kunna erhållas på frivillig väg, därest skattefrihet medgives. Vidare kräver lösningen av de olika hemvärdnens lokalfrågor, expeditioner och lämpliga förråd frivilligt ekonomiskt stöd. Slutligen är även hemvärdnsfonden, som anskaffar medel till hemvärdnets stridsskola, den centrala utbildningsanstalten, allt fortfarande i behov av allmänhetens pekuniära hjälp, vilken även skulle underlättas genom skattefriheten.

Med hänvisning till vad ovan anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville besluta att under minst två år återinföra den till 1943 års utgång gällande skattefriheten för gåvor till hemvärdnet och dess underavdelningar.

Stockholm den 23 januari 1945.

*Carl Lindberg.*